

RUTH
KVARNSTRÖM-JONESOVÁ

Pekárna svatebních koláčků

Šťastné konce opět voní skořicí a láskou

metafora

Z uliček Halleholmu, idylického městečka nedaleko Stockholmu, se s jarním sluncem konečně pomalu vytrácí sníh. Lovisa s Axelem se chystají na svatbu a stěhování do Vily Halleholm, kde zařizují pokoj pro dychtivě očekávaného potomka. Jejich vyhlídkami však otřese nečekaný zvrat, který oba mladé lidi ponechává v bolestné nejistotě.

Právě tehdy se v rodném městečku opět ocitá Lovisina starší sestra Johanna, první flétnistka orchestru Metropolitní opery v New Yorku. Ráda by si v klidu promyslela, jak vyřešit krizi svého manželství, kromě toho však její cesta přes oceán přináší i vítaný bonus: znovu poznává svou mladší sestru Lovisu. Obě ženy začínají chápat, co jejich pouto představuje a co jim může přinést.

Stejně jako dva předchozí díly této romantické série – *Pekárna s vůní skořice* a *Pekárna plná života* – přináší i *Pekárna svatebních koláčků* neodolatelnou kombinaci vřelé domácké atmosféry a dramatických zvratů, kterým se vždy nejlépe čelí s šálkem horké čokolády v ruce.

„Příjemná oddechovka, která vás dostane úžasným příběhem, dokonalým prostředím, milými lidmi i atmosférou… Jedna z mých nejoblíbenějších knižních sérií.“

– čtenářská recenze, Goodreads

Ruth Kvarnström-Jonesová

Pekárna svatebních koláčků

Přeložila
Petra Martincová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Nya drömmar i Halleholm © Ruth Kvarnström-Jones,
first published by Printz Publishing, Sweden, in 2022.
Published by agreement with
Norstedts Agency and Corto Literary Agency.
Translation © Petra Martincová, 2023
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-730-6 (ePub)
ISBN 978-80-7625-729-0 (pdf)
ISBN 978-80-7625-262-2 (print)

První kapitola

Metropolitní opera, Manhattan, 7. prosince 2010

Johanna Lindegren-Jenkinsová, první flétnistka Metropolitní opery v New Yorku, rychle listovala posledním číslem časopisu *Das Orchester* a přitom jako obvykle o přestávce během zkoušky popíjela mátový čaj. Teplý nápoj jí dnes pomáhal mírnit nejen bolest hlavy, ale taky bolest u srdce. Loučení s matkou včera večer nebylo snadné, ale nijak nesouviselo s příšerným provozem cestou na letiště Newark a pak zpátky do města. Kdepak, rozrušil ji onen starý známý nevyhnutelný pocit opuštěnosti. Bylo to trochu trapné – vždyť už jí bylo pětatřicet – ale když matka zmizela za přepážkou s nápisem VSTUP POUZE PRO CESTUJÍCÍ, musela si nenápadně otřít slzu. Pak spolkla knedlík v krku, vyhrnula si límec a vydala se zpátky k autu. Aspoň auto bylo švédské, což bylo vážně fajn.

Co se týče Švédska, stýskalo se jí dočista po všem. Nebo, aby byla konkrétní – nejvíc se jí stýskalo po Halleholmu, malebném pobřežním městečku vzdáleném čtyřicet kilometrů od Stockholmu, s tisíciletou historií a svéráznými dlážděnými uličkami, kde se děti volně prohánějí na svěžím mořském vzduchu a kde cestu na letiště Arlanda blokuje dopravní zácpa jen občas v létě, ale rozhodně ne každý den.

Znovu si lokla čaje a vybavila si svůj někdejší domov. Matku, která už bezpečně přistála a teď si vybaluje věci doma v sídle Halleholm Jih. Představila si ale i samotný dům – pojmenovaný podle místa, kde se nacházel – na samé špičce jižního Halleholmského poloostrova. Nyní jako každý rok touto dobou v adventním hávu s pěknými žárovkovými girlandami kolem domu a sedmiramennými svícny v oknech. Ze svého místa na vrcholku útesu nad Baltským mořem tak Halleholm Jih uprostřed zimy láká mořské poutníky, kteří náhodou pohlédnou tím směrem. Na některých tradicích záleží víc než na jiných, shoduje se celá její rodina.

Johanniny oči se zalily slzami a písmenka v časopise se rozmazala. Do Švédska jezdila a také za ní docela pravidelně přijížděly návštěvy z Halleholmu. Každým dalším rokem se však stesk v její duši prohluboval. Její rozumnější já namítalo, že kdyby tehdy před osmnácti lety nevyrazila do New Yorku, nepotkala by Martina a neměla by Millie a Elliota. Avšak v současné situaci – kousla se do rtu, aby potlačila vzlyk – nemohla popřít ten neodbytný stesk po Halleholmu, po matce a otci, a dokonce i po nejmladší sestře Lovise.

Lovisa. Johanna se smutně pousmála. Bylo jí deset, když si Johanna sbalila všechny své věci a zmizela z domova. Teď z té hubené uličnice byla majitelka Pekárny na Halleholmském náměstí a údajně se jí dařilo velice dobře. Ještě štěstí, že ten její románek s Axelem Halleholmem skončil. Proboha, proč si začala zrovna s ním? Výraz „ruku v ruce s nepřítelem“ tím nabýval zcela nových rozměrů. Co si Lovisa, sakra, myslela? V Halleholmu se dělo opravdu hodně věcí, v nichž Johanna a její americká rodina nehrály žádnou roli.

Johanna popotáhla a zamrkala, aby zatlačila další slzu a dala se trochu dohromady. Teď vážně není čas setrvávat v minulosti. Přinejmenším je to neprofesionální. Ucpaný nos by změnil témbr jejího nástroje. A ona má dostatek

úcty sama k sobě i ke kolegům, takže si něco takového nemůže dovolit.

Otočila na další stránku časopisu. A rázem ztuhla. Téměř bez dechu prsty křečovitě sevřela ucho šálku. A ze všech sil se snažila zachovat klidnou hlavu, přičemž nepřestávala zírat na rubriku pracovních nabídek.

Pak si znovu přečetla nadpis: KRÁLOVSKÁ ŠVÉDSKÁ OPERA HLEDÁ PRVNÍHO FLÉTNISTU.

Druhá kapitola

Zámeček Halleholm, 31. prosince 2010

Kdyby Lovisa Lindegrenová ucítila to lehounké kmitnutí v břiše během konverzace, možná by se zarazila uprostřed věty. Což by tedy samo o sobě stálo za zmínku, neboť této vyhlášené pekařce s úžasným smyslem pro vytváření útulné pohody se skutečně jen málokdy nedostávalo slov.

Seděla zrovna v jídelně zámečku, a když se to stalo, sklouzla dlaní pravačky na břicho a čekala. Nic. Pochopitelně, že ne. V sedmnáctém týdnu těhotenství v jejím břiše mohl dovádět leda tak ten lahodný pečený humr s perlivou vodou Ramlösa.

Na druhou stranu svědění pod sádrou na levém zápěstí bylo reálné až běda. Bohužel teď nebyla ta pravá chvíle a pravé místo, aby tam zasunula pozlacený nůž a pořádně se pod sádrou podrbala. Tolik sádry na jednu prasklou kůstku! Ale kontrola na ortopedii ji čeká až za pár týdnů. A když bude všechno v pořádku, sádru sundají. Už aby to bylo.

„Loviso?“ Na druhé straně silvestrovského stolu se na ni usmíval lékař Axel Halleholm, který pro tento večer zvolil ležérně elegantní černou kravatu. „Co si o tom myslíš ty?“

Nemělo cenu nic předstírat. Na moment se teď soustředila na své děťátko a taky na svědění pod sádrou, takže

vůbec netušila, kam se mezitím konverzace stočila. Ano, někdy je lepší předstírat, ale jindy klamat přítele prostě nestojí za to.

Trochu moc snaživě opětovala úsměv. „A o čem?“

Pobaveně zvedl světlé obočí. „Jak Ellen zrenovovala tenhle pokoj.“

Hm. Těžko říct, když vůbec netuší, jak to tady vypadalo předtím, než dal Axelův starší bratr Reuben své ženě volnou ruku, aby zámeček Halleholm přenesla do 21. století. Lovisa ale rozhodně uměla ocenit pěkný pokoj, když nějaký viděla, a tady Ellen zjevně vynaložila veškeré úsilí.

Panské sídlo vybudované na samé špičce severního Halleholmského poloostrova v roce 1833 vypadalo trochu jako hrad a během oněch téměř dvou století se z nádherné ukázky tehdejší švédské architektury a vnitřního vybavení proměnilo ve staromódní muzeum, kde nebylo možné cítit se jako doma. Tedy tak to aspoň tvrdil Axel.

Jemná oranžová a odstíny zelené a modré na půvabné tapetě Vårklocka z ateliéru Svenskt Tenn dokonale ladily se zlatou, zelenou a bílou nobelovského jídelního servisu na bělostném ubruse. Světlo svíček ve starožitných křišťálových svícnech se mihotalo na sklenicích a příborech. Výrazná ultramoderní lampa v různých odstínech metalízově zlaté nad stolem propůjčila jinak celkem usedlé jídelně s řadou elegantních oken náznak stylové hravosti. Dnes večer ale okna otočená směrem k Baltskému moři žádný výhled nenabízela. Prosincová tma vyplnila okenní tabule, na jejichž okrajích sníh vytvaroval miniaturní závěje. Ale chytře rozmístěné stolní lampy – Lovisa se domnívala, že některé z nich dodal také Svenskt Tenn – vyzařovaly dostatek světla na to, aby se tady dalo pohodlně bydlet.

„Celý tenhle pokoj je nádherný,“ pronesla Lovisa upřímně. „Závidím ti tvůj talent, Ellen.“

Ellen Halleholmová na vzdáleném konci stolu lehce zvedla sklenku šampaňského Bollinger jako výraz skromného

poděkování. A pak se otočila na švagra: „Ale co ty, Axeli, ty jsi mi ještě neřekl, jaký na to máš názor," nadhodila s jiskřičkami pobavení v očích.

Axel spolkl ústřici a otřel si ústa. „Vážně ne? Přísahal bych, že jsem se vyjádřil, že je to tu celé úžasné. Nebo jsem řekl parádní? Nebo dokonce fantastické?"

Hosté kolem stolu vybuchli smíchy.

„Požádala jsem Ellen o pomoc s naší novou kuchyní," vložila se do konverzace Birgitta Lindegrenová.

Lovisa se na matku otočila: „S novou kuchyní? V Halleholmu Jih?"

„No, že jo!" Olle Lindegren zamával nad hlavou vidličkou s napíchnutým humrem, aby zdůraznil svůj pohled na věc. „K čemu potřebujeme novou kuchyň?" Poněkud nejistě pohlédl na dceru a pak na manželku.

„Protože se ta stará rozpadá a máma si zaslouží novou. Myslím, že je to skvělý nápad a nejvyšší čas."

„No, snad jo," připustil Olle. „A neměj obavy. Podle těch katalogů, co se válejí všude po domě, soudím, že tvoje matka a Ellen mají celý projekt pevně v rukou." Pak se otočil k hostiteli. „Jsi na Ellen určitě velmi hrdý, Reubene."

Reuben Halleholm, výkonný ředitel společnosti Halleholm Group, energicky přikývl. „To tedy jsem. Renovace Halleholmu se Ellen opravdu povedla. Tedy, Ellen a taky tvým zaměstnancům," dodal, když doplňoval Birgittinu sklenku se šampaňským. Pak podal láhev Ollemu. „S prací firmy Lindegren jsem byl opravdu velmi spokojený."

„Děkuju," řekl Olle a vyplnil tak ticho, které se rozhostilo kolem stolu. Těžko říct, zda děkoval za láhev či za onen bohorovný kompliment.

Lovisa pohlédla na Reubena. Ještě před půl rokem tvrdě a bezohledně pracoval na tom, aby obě firmy rodiny Lindegrenovy přivedl k bankrotu, chtěl koupit Pekárnu a zmocnit se sídla Halleholm Jih. Lindegrenovy dnes večer pozval jen proto, že ona a Axel se nedávno rozhodli vzít,

a proto, že se jejich matky poslední dobou velmi spřátelily. To, že její otec a Axelova matka Désirée byli sestřenice a bratranec z druhého kolena, nehrálo žádnou roli. Nikdy. Právě naopak – zlá krev mezi dvěma větvemi rodu proudila už déle než šedesát let. Současný smír trval jen pár měsíců a jeho kvalita dosud nebyla dostatečně prověřená.

„To jsi řekl dobře, Reubene." Pokud jeho poznámka zaskočila i Désirée, na jejím hlase to nebylo poznat. „Souhlasím s tebou, že všichni odvedli kus skvělé práce."

Seděla ve světle svíce naproti své dceři Julii a její kratičký sestřih dával tušit, jak moc si váží společnosti hostů kolem stolu. Ještě před třemi měsíci by jen představa, že by se ukázala komukoli kromě nejbližší rodiny, byla zcela nemyslitelná. Přesto ve svém zoufalství kontaktovala Birgittu Lindegrenovou a jejich znovunalezené přátelství se neohlíželo zpět. Chemoterapie si vybrala daň, ale s Birgittinou pomocí ji nezničila úplně. Díky síle, kterou našla ve své rodině, byla odhodlaná se z Halleholmu přestěhovat do čtyřicet kilometrů vzdáleného Stockholmu a začít novou životní kapitolu, jak se sluší na nedávno ovdovělou šedesátnici pomalu objevující novou chuť do života.

Julie se postavila: „Než vyprázdníme sklenice se šampaňským, mohli bychom připít na tátu?"

Hosté se zvedli.

„Na Ulrika!"

Všichni souhlasně přikývli a napili se.

„Musím říct," ozvala se Désirée, „že díky vám všem je to pro mě dnes večer mnohem snazší. Je to poslední ze všech těch premiér, které nastaly od Ulrikovy smrti, a já jsem za to vděčná." Posmutněle se podívala ke stropu a usmála se. Znovu pozvedla sklenku a vyprázdnila ji. „Byl to dobrý člověk."

„Byl," souhlasil za všechny Olle, když si znovu sedali na svá místa.

„Tak dobře," řekla Ellen, „pokud jsme skončili, požádám děvčata, aby sklidila ze stolu a začala servírovat hlavní chod."

A zatímco pro Désirée byl dnešní večer možná poslední z těch premiér, Lovisu napadlo, že pro ni je to rozhodně jedna z prvních. Nechat se obsluhovat číšníky při rodinné večeři – ať už to byla sebeslavnostnější příležitost – nepatřilo ke zvyklostem Lindegrenových.

Podávala se zvěřina a Reuben mezitím ochutnával víno Amarone. Mladá číšnice čekala na jeho soud. „Perfektní."

„Amarone, to je pro mě novinka." Olle uznale otáčel skleničkou. „Ten tvůj vinný sklípek, to je něco, Reubene."

Reuben se zamyslel. „Asi by se dalo říct, že dobrá vína jsou z těch luxusních věcí tím, co mě činí nejspokojenějším. Ne že by zámeček nebyl nádherný, nebo že by mě netěšilo řídit jaguára, ale kdybych měl přijít o všechno materiální, vína bych se vzdal až naposled."

Lovisa zvedla sklenici s minerálkou.

„Škoda, že si s námi nemůžeš připít, Loviso," zalitoval. „Ale jsem si jistý, že až se dítě narodí, budeme mít další příležitosti. Plánujete vy dva zásnubní hostinu?"

S lehkým zakašláním polkla doušek a usmála se na něj. „Ne. Připadá nám to zbytečné, když bude svatba už za šest měsíců."

Reuben pohlédl na její ruku a pak na bratra. „A co prstýnek, Axeli?"

Lovisa se naježila. Tak, a byl tu ten starý Reuben, kterého tak nesnášeli. Možná, že levhart jen změnil skvrny, aby vylepšil svoji kamufláž.

Ellen zpražila Reubena pohledem. „Axel má určitě všechno pod kontrolou."

Axel odložil nůž a podíval se na bratra. „Je to teprve devět dnů, co Lovisa souhlasila, že si mě vezme."

„Ó, ty to máš spočítané?" poslala mu Lovisa vzdušný polibek. Zatracený Reuben, pitomec jeden.

„Teď ale vážně, Loviso," ozval se Olle. „Myslíš, že je moudré plánovat svatbu na slunovrat?

„Ani trochu," přikývla Birgitta. „Když se dítě narodí, jak má, nebude mít ještě ani tři týdny. A když budeš přenášet, tak…"

„… tak bych mohla porodit napůl cesty k oltáři," dořekla za ni Lovisa. „Pořád vám říkám, ať nepanikaříte – tyhle věci se dějí jen v knížkách a ve filmech."

„To možná ano," souhlasila Julie. „Ale se šitím svatebních šatů bude rozhodně potíž."

„Ale když chce Lovisa svatbu o slunovratu, tak proč ne?" ozvala se Ellen.

Lovisa ukázala na Ellen vítězoslavně prstem: „Tak, a promluvil hlas rozumu."

„No, o tom rozumu dost pochybuju," zažertoval Axel. „Ale stejně souhlasím… Teda, ta zvěřina je vynikající. To je z našich revírů, Reubene?"

Reuben přikývl. „Z Granbergetu. Ředitel našeho dolu si pronajímá zámeček, ale právo na lov zvěřiny se na to nevztahuje. Samozřejmě byl na lovu s námi a má plný mrazák, ale jestli nějakou zvěřinu, jelení nebo srnčí chcete, je toho spousta. I babi Magdalena s tou svojí partičkou dnes večeří losí maso."

„Já jsem si říkala, proč tady dneska s námi není," poznamenala Birgitta.

„Na Silvestra s námi nikdy nebývá," vysvětlila Désirée. „Říkávala, že je ráda za ten klid a mír, co nastane poté, co Vánoce s našimi dětmi v zámečku skončí. A z toho pak nějak vznikla tradice těch jejích silvestrovských obědů s přáteli v Bernaborgském paláci. Má tam krásný výhled na Stockholmský záliv, a když otevře okna, skoro slyší oslavy ze Skansenu."

„Takový výhled budeš mít v dubnu i ty," řekla Ellen.

„Ano. A taky doufám, že budeš ochotná mi s tím novým bydlením pomoct."

„Ráda. I když z fotek, co jsem viděla, se mi zdá, že je to tam nádherné i tak."

„Ale některé věci jsou tam zastaralé. Právě proto se mi z vily Halleholm bude těžko odcházet. No, ale co už, kupředu a vzhůru.“ Naklonila se stranou, aby mladá číšnice mohla odnést její talíř. „Děkuju.“

„A my tím jen získáme,“ připojil se Axel. „Budeme s Lovisou ve vile šťastní.“

„A my s Rebeccou zase moc rády převezmeme váš byt,“ ozvala se Julie vesele. „U Rebeccy je to pro nás příliš stísněné.“

Axel se otočil na matku: „Takže ty rozjedeš ‚škatulata, hejbejte se‘ a my ostatní budeme následovat.“

Všichni se zasmáli.

„Vilu opustím počátkem dubna, takže, když půjde všechno dobře, budete mít dost času se zabydlet, než se miminko narodí a než bude svatba.“

„Žádný spěch,“ odpověděla Lovisa. Stěhování do vily bude v mnoha ohledech opravdu zvláštní. Sice souhlasila, ale stále se ještě potřebovala vyrovnat s tím, že má bydlet v domě, který před půl rokem přinesl její rodině tolik bolesti. „V Pekárně teď budu mít plné ruce práce. Než se dítě narodí, musím přijmout další zaměstnance.“

A taky měla v plánu koupit kiosek s vaflemi na pobřeží, což teď ale rozhodně nehodlala zmiňovat před Reubenem. Skočil by po něm jen tak pro radost, jí navzdory. Café Halleholm, kterému šéfuje ta příšerná Estelle, je sice jen kapkou v moři Reubenových závratných příjmů, ale zároveň je díky vynikajícímu čokoládovému sortimentu Lovisiným nejtěžším a nejbližším konkurentem. Říkalo se, že právě to je ten důvod, proč si Reuben tak neziskový podnik v rámci své Těžební a realitní skupiny Halleholm drží.

„Měli jste dnes v Pekárně otevřeno?“ zeptala se Ellen.

„Do jedné, ale zítra máme zavřeno. Těším se, že si přispím.“

Désirée se otočila na Julii: „A co ty, moje milá? Ty zítra pracuješ?“

„Z domova. Mám na jaro hromadu návrhů, které musím připravit pro nové zákazníky, ale Rebecca má po čtyřech dnech konečně volno, tak si chceme udělat hezký den doma."

„To plánujeme asi všichni," přitakal Axel. „I když já jdu na druhou do práce. V tuhle roční dobu je mi dětí v nemocnici vždycky nejvíc líto. Lovisa pro všechny mé malé pacienty na onkologii upekla sušenky ve tvaru Krasavce a se jménem každého z nich."

„To se jim bude určitě moc líbit," usoudila Ellen. „Krasavec je vážně ta nejpopulárnější kočka, co znám. Co myslíte, jak si bude zvykat na vilu? Po pelíšku v salonku Pekárny se mu určitě bude stýskat. A i on bude všem chybět."

„O tom jsem taky přemýšlela," odpověděla Lovisa. „Chci pro něj pořídit cestovní tašku, aby mohl jezdit se mnou. Je zvyklý mít během dne společnost, bylo by podlé nechat ho ve vile dlouhé hodiny samotného."

„Ale fakt, že vila je na vlastním ostrově, je výhoda – aspoň se nemůže ztratit, až tam budeme," dodal Axel.

„Ztratit? Ta kočka zná Halleholm jako své boty," namítla Birgitta. „Co ty na to, Nelsone?" Podívala se na zem, kde mezi ní a Reubenem ležel čokoládově hnědý labradorský retrívr.

„Nelson souhlasí s každým, kdo mu nabídne kousek jeleního," zasmála se Désirée. „Ovšem jak tak koukám do těch prázdných talířů, bude mít asi smůlu."

„To se neboj, však už k večeři jelení dostal," ujistil ji Reuben. „A tipnul bych si, že v kuchyni ještě nějaké zbytky budou."

Lovisu napadlo, že tohle je druhá strana Reubenovy povahy. Na jedné straně všechny ty jeho eticky sporné podnikatelské praktiky, na druhé neochvějná láska k jeho psovi. Ale taky k rodině. Zbožňje svoji ženu a zbožňuje i svá dvouletá dvojčata. Jeho žena Ellen teď byla zaneprázdněná dohlížením nad večeří, takže vedle jeho talíře ležela elektronická

chůvička. Ale nabídne nějakou lásku také synovci či neteři? Když před chvílí nečekaně zmínil jejich miminko, bylo to vůbec poprvé, kdy je vzal na vědomí. A když tu novinu, že čekají dítě, oznámili, jen chladně prohlásil: *Tak ať se daří.*

Zavrtěla se na židli.

Citronová pěna s malinovou zálivkou a opečenými maršmelouny dokonale završila silvestrovskou večeři. Olle si spokojeně vzdychl a pak se zvedl. „Rád bych vyjádřil poděkování hostiteli a hostitelce za báječné jídlo. Myslím, že budu mluvit za všechny, pokud řeknu, že jsem si pochutnal na každičkém soustu."

Kolem stolu se ozvalo souhlasné mručení.

„A určitě taky budu mluvit za všechny, když dodám, jak je skvělé, že jsme se tady všichni sešli," pokračoval Olle. Sáhl po smaragdové stopce sklenky s vínem: „Tak na rodinu."

Všichni vstali a připili si.

„Amen," řekla Désirée.

Olle se otočil na sestřenici, znovu se napili a pak souhlasně přikývli.

„Káva a další nápoje se budou podávat v televizní místnosti," oznámila Ellen. „Ať můžeme sledovat silvestrovské oslavy ve Skansenu."

Na zasněžené pódium ohraničené planoucími pochodněmi zrovna vystoupil Jan Malmsjö, aby přednesl Tennysonovu báseň *Zvoňte, divoké zvony*. Jeho sytý hlas se rozléhal po celém přírodním muzeu a prostřednictvím televizních obrazovek také do domovů po celém Švédsku. Jak se přednes chýlil ke konci, kostelní zvon začal odbíjet poslední vteřiny do půlnoci.

Také na zámečku v Halleholmu čekali se sklenicemi šampaňského na dvanáctý úder. Pak publikum ve Skansenu začalo jásat a stockholmská obloha se rozzářila kaleidoskopem bílé, růžové, zelené a zlaté.

„Šťastný Nový rok!" zvolal Reuben.

„Šťastný Nový rok!"

Půlkruh kolem televize se rozpadl – všichni se začali objímat a přát si všechno nejlepší do příštích dvanácti měsíců. Když se Lovisa setkala s Reubenem, ani jeden se nepokusil toho druhého obejmout.

„Šťastný Nový rok, Loviso." Snad to znělo i upřímně.

„Šťastný Nový rok, Reubene."

Ze Skansenu mezitím zazněly úvodní klavírní takty písně od skupiny ABBA Happy New Year. Tommy Körberg a Sarah Dawn Finer začali zpívat a záhy se k nim připojilo i publikum a začalo se vlnit do rytmu.

Rodina se shromáždila kolem obrazovky.

Axel vzal Lovisu za ruku a mlčky ji odvedl ven z místnosti.

Přešli přes černobílou podlahu ve vstupní hale a pokračovali po majestátním schodišti potaženém kobercem na první odpočívadlo. Axel ukázal na dveře a přiložil prst ke rtům. Po špičkách došli k užším dveřím, za nimiž se skrývalo další schodiště.

„Kde to jsme?" zašeptala Lovisa, když stoupali nahoru.

„V jihovýchodní věžičce."

Došli na místo, které Lovisa považovala za třetí, tentokrát poněkud menší odpočívadlo, a proklouzli dalšími dveřmi do překvapivě rozlehlé kulaté místnosti s okny do tří stran. Na malém stolku svítila malá lampička. Byly to jediné dva kusy nábytku. Na prostředním parapetu stály mezi dvěma svícny dvě sklenice se šampaňským. Axel zhasl lampu a stoupl si k oknu vedle Lovisy.

Hleděli do noci. Axel Lovisu objal a bradu si opřel o její temeno. Dívala se na siluetu jižního poloostrova, i když stromy bránily ve výhledu a sídlo Halleholm Jih tedy z tohoto úhlu nebylo vůbec vidět. Ale tečky zlatavého světla byly důkazem o okolních domech na protějším půlkruhovém břehu zátoky. A ještě o něco níž, uhnízděné mezi oběma poloostrovy, leželo samotné městečko. V pokračujícím ohňostroji kropícím Halleholm barevnými světélky se

jí podařilo rozeznat pobřeží a přístavní molo, zasněženou střechu kiosku s vaflemi a cestu vedoucí na hlavní náměstí a k Pekárně. Pomalu se nadechla a zase vydechla. Tady a teď se cítila absolutně v bezpečí a šťastná.

Axel beze slov vytáhl z kapsy zápalky a zapálil svíce. Pak jeho ruka znovu vklouzla do kapsy, aby vytáhla další maličkou krabičku. Otevřel ji.

Lovise se zastavil dech.

Na tmavomodrém sametu zářil ve světle svíček prsten s nádherným velkým čtvercovým diamantem a drobnějšími diamanty stejného tvaru po obou stranách.

Axel ji vzal za ruku. „Smím?"

Přikývla. S knedlíkem v krku se nezmohla na jediné slovo.

Navlékl jí prstýnek z růžového zlata na prst.

Lovisa otáčela rukou ve světle svíček. „Je krásný. Opravdu krásný." Vzhlédla k Axelovi a přitáhla si jeho tvář ke své. Něžně se políbili. „Děkuju."

„Je mi potěšením, miláčku. Mám radost, že se ti líbí."

Dál nakláněla ruku s prstýnkem doleva, doprava, a pak se zasmála tím svým typickým hrdelním smíchem. „Panebože, není krásný, je přímo nádherný, šíleně nádherný! Jak se ti to, prosím tě, podařilo tak rychle zařídit?"

„Zašel jsem k našemu rodinnému klenotníkovi. Řekl, že do Vánoc to nestihne, ale do Silvestra ano. A taky stihl. Mám takovou radost, že se ti líbí."

„Líbí? Je úžasný." Postavila se na špičky a znovu ho políbila.

„Sám jsem navrhl, jak by měl vypadat," pronesl plaše. „Ty dva menší diamanty jsou z rodinné sbírky, takže je to součást našeho rodinného dědictví. Myslím, že jsou z náušnic, které nosívala Charlotte Halleholmová.

„Charlotte? Druhá žena tvého pradědečka?"

„Ano, ta. Dala mi je matka, ať je prý použiju. Ale ten prostřední diamant je nový, ten jsem vybral já. Pokud ti bude prstýnek moc těsný, není problém ho nechat upravit."

„Padne mi dokonale, ale mám pocit, že už jsem teď přece jen trochu nateklá."

„Tak počkáme, až se miminko narodí." Podal jí sklenici se šampaňským. „Jen malinko. Na nás. Na naše děťátko."

A tak se napili. Lovisa mlaskla. „Vynikající. Tohle jste pili k tomu humrovi?"

„Myslím, že ano. Musíme Ellen poděkovat. To ona všechno zařídila a před dvaceti minutami sem poslala jednu ze svých číšnic, aby to tu připravila. Byl bych to udělal sám, ale šampaňské bylo třeba nalít až na poslední chvíli."

„Takže všichni vědí, proč jsme se vytratili?"

„Myslím, že Ellen je celkem diskrétní, než aby to všem vykládala, ale to si piš, že se po nás budou shánět."

Lovisa se zahihňala. „Tak to bychom měli jít zpátky. Ale, Axeli! Za tohle všechno ti moc děkuju."

„Aspoň máme historku pro naše Mrně, až se bude ptát, jaké to bylo, když taťka dával mamce snubní prstýnek."

„A ty víš, jaké to bylo, když se zasnoubili vaši? Ulrik a Désirée?"

„Ani náhodou. Ale je třeba, aby mělo Mrně lepší přehled než jeho fotřík," zasmál se Axel.

„Jestli to bude kluk, doufám, že bude ve všem úplně stejný jako jeho fotřík… A myslíš, že je možné, že jsem během večeře cítila, jak se mi Mrně v břiše hýbe?"

Axelovi se po tváři rozlil široký úsměv. „No, řekl bych, že je ještě brzo. Ale úplně nemožné to taky není. Je to sedmnáct týdnů, viď?"

„A tři dny. V pátek jdeme na ultrazvuk, už se nemůžu dočkat," vzdechla si spokojeně. „Letos se máme opravdu na co těšit. Nové bydlení, miminko, svatba. A to mluvím jen o první půlce roku." Pohlédla do jeho lískově hnědých očí. Ty její měly zrovna takovou barvu. „Šťastný Nový rok, Axeli."

„Šťastný Nový rok, miláčku."

Třetí kapitola

Axel s Lovisou se rozhodli, že v zámečku nepřespí. Místo aby se za pár hodin nechali probudit dvojkou živelných batolat, vydali se sněhovou bouří domů. A tak je v osm ráno probudilo rozhořčené mňoukání Krasavce.

„Já vím, ty za nic nemůžeš," mluvila Lovisa na dlouhosrstou norskou lesní kočku, když jí do misky chystala snídani. „Prostě jsi, Krasavče, zvyklý vstávat se mnou brzo. Ale hele, o tom si spolu budeme muset vážně promluvit, než se miminko narodí. Když bude spát, budu se snažit spát i já."

Když se Krasavec nahrbil nad miskou, podrbala ho za uchem. Takže z dnešního přispání tedy nic nebude. Už se úplně probrala a – jejda, jak by jí teď přišel k chuti šálek kávy! Těhotenství si opravdu užívala, ale dne, kdy si zase bude moci dát kávu a taky třeba marinovaného lososa, se nemohla dočkat.

Rukou vklouzla pod župan a pohladila si kulatící se bříško. „No tak, no, kopni," zašeptala.

Ale to už se do kuchyně vploužil Axel. „Konečně přestalo sněžit. Myslím, že od té doby, co jsme se k ránu vrátili domů, připadlo nejmíň deset centimetrů sněhu. Jestli plánuješ zajet dneska do Pekárny, můžu vás tam s Krasavcem hodit cestou do nemocnice."